

| ankara **21 aralık 2008**

barbarlığa karşı **ekososyalist forum**

| istanbul **10 ocak 2009**

ekososyalist forum için çağrı

7-8 Ekim 2007 tarihlerinde aralarında Arjantin, Avustralya, Belçika, Brezilya, Danimarka, Kıbrıs, Fransa, Yunanistan, İtalya, İsviçre, Birleşik Krallık ve ABD gibi 13 farklı ülkeden birçok ekolojist parti ve hareket içinden aktivistin "Paris Buluşması" sonucunda Uluslararası Ekososyalist Ağ'ın kuruluşu dünyaya duyurulmuştu. Ağ ile, 2001 yılında Joel Kovel ve Michael Löwy tarafından Paris'te yayınlanan ekososyalist manifestoyu referans alan ve onu son yıllarda yaşanan yeni deneyimlerle zenginleştiren bir manifestonun hazırlanmasına başlandı.

27 Ocak- 2 Şubat 2009 tarihleri arasında Brezilya'nın Amazon bölgesindeki Belem kentinde, Dünya Sosyal Forumu'na paralel olarak yapılacak Ekososyalist Forum ile açıklanacak olan ikinci manifestonun taslağı, Kovel-Löwy ikilisine Ian Angus'un da katılımıyla 2008 yılının Nisan ayında kaleme alındı. Taslak, katılımcı bir üslupla, kamuoyuna açık bir iletişim listesinde dünya çapında yorum, eleştiri ve önerilere açıldı.

Ekoloji Kolektifi de bu doğrultuda

14 Temmuz 2008 Pazartesi günü İstanbul'da, 15 Temmuz 2008 Salı günü Ankara'da ve 17 Temmuz 2008 Perşembe günü Mersin'de olmak üzere üç tartışma toplantısı düzenledi. Her üç ilde de tartışmalar, taslağın geneli üzerinden (birinci manifesto metniyle kıyaslamalı olarak) bir yöntem tartışmasıyla beraber taslağa ilişkin genel eleştiriler ve ardından da somut önerileri içeren bir eksenle gerçekleşti. Bu toplantıların ardından derlenen somut eleştirilerin ve önerilerin yer aldığı metin bu ağ ile paylaşıldı.

Bu toplantılar ardından Ekoloji Kolektifi, 4 Aralık 2008'de ekososyalist manifesto ankara atölyeleri ile tartışma ve aktarımlara devam etti. Komünist Manifesto'dan Ekososyalist Manifesto'ya ve Avrupa Sosyal Forumu Deneyimlerinin aktarıldığı çalışma, deneyim paylaşımı ve etkin bir tartışma için zemini sağlamlaştırdı.

Daha sonra bu tartışmaları teorik ve pratik düzeyde derinleştirme ve yaşanabilir bir dünya deneyimlerin toplumsallaştırılması amacıyla 21 Aralık 2008 tarihinde Ankara'da, 10

Ocak 2009 tarihinde İstanbul'da "Ekososyalist Forum" düzenleme kararı alındı ve tüm kişi ve kurumları Ankara ve İstanbul Forumlarına davet edildi.

Mümkünlerin Kıyısında

Her gün binlerce insanın öldüğü, milyonlarca canlının yok olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Kapitalist dünya ekonomisi savaşa dayalı bir politika üzerinde şekilleniyor. Her şeyin alınıp satıldığı bu dünyada insanlar ve doğa yoksullaşırken, finans piyasalarında kârlarına kâr katan şirketler bu yoksullaşma ve yok oluş pahasına zenginleşiyor. Kafkasya-Balkanlar-Ortadoğu üçgeninde biçimlenen siyasal ve ekonomik egemenlik politikaları, siyaseti daha acımasız ve sert bir zemine taşıyor.

Bu coğrafyada şekillenen kan ve barut pazarlıklarında, toplumların ve doğanın yaşamının hiçbir öneminin olmadığını görüyoruz. Irak'ta binlerce yıllık uygarlıklar yağmalanırken, milyonlarca insan öldürülürken enerji, su, toprak üzerinde şekillenen pazarlıklar da bir o kadar sertleşiyor. Kapitalizmin

ABD'den yükselen krizini atlatacak çözümler doğanın ve emeğin yoksullaşmasına dayanıyor. Sistemin sürdürülemez hale geldiği noktada sermaye çıkışını yeni talep yaratarak karlılığının devamını sağlamak için tüm dünyayı yeni savaşlara ve yıkıma çekmekte buluyor. Dünyayı çöküşe sürükleyecek politikalarından en ufak bir taviz vermeyen kapitalistler, dünyanın geleceğini göz göre göre yok oluşa sürüklüyor. Artık sürdürülebilir kalkınma yalanları da yetmiyor.

Önümüzdeki yirmi yıl içinde daha fazla derinleşecek savaş politikaları hepimizin yaşamlarını alt üst edecek nitelikte ve çaptadır. Kuşatılmış coğrafyamızda tüm yoksullar, güçsüzler, ezilenler, mağdurlar bir parça ekmek, bir bardak su, bir nefes havadan mahrum kalmaktadırlar.

Her gün dünya yoksullarının sofralarından çalınan hasat, tarım tekellerinin kasalarına akmaktadır. Dünyadaki savaş sanayinin en önemli bileşenleri olan tarım ve gıda şirketleri tahakkümü ve eşitsizliği derinleştirmektedir. Biyoteknoloji uygulamaları sonucunda tohumu denetim altına alan şirketler, milyonlarca yıllık evrim sürecini de denetimleri altına alıyor. Toplumların ve doğanın artık ve atık haline gelmesi pahasına geliştirilen politikalar, dünya üzerinde binlerce insanı topraksız, ekmezsiz, mülksüz bırakmaktadır.

Kafkasya ve Ortadoğu başta olmak üzere enerji paylaşım savaşlarının eksenine sokulan, bu savaş

yönlendiren şirket ve devletlerin denetimi altına giren her coğrafya, halkların birbirine düşman edildiği, etnik temizliklerin gerçekleşme tehlikesini barındıran, ırkçı ve muhafazakâr taleplerin keskinleştiği, ağır savaş koşullarının kol gezdiği, doğa tahribatının en uç noktalara vardırıldığı koşullar yaratıyor.

Sanayi uygarlığı savaşları perçinlerken, doğanın sınırlı olanaklarını da yok ediyor. Kapitalist 'büyüme', 'kalkınma' politikaları su varlıklarının sonunu getiriyor. Milyonlarca insan bir bardak su bulamazken yine de su sıkıntısının nedeni olarak, yoksullar gösteriliyor. Suya ulaşmak temel bir hak olmaktan çıkıyor. Uluslararası suların denetimi, yönetiminden başlanarak tüm su varlıkları şirketlerin kontrolü altına giriyor. Suda özelleştirme politikaları tüm dünya su varlıklarının geleceğini tehlikeye sokuyor. Dünya Su Forumu 2009 yılında bu eksende Türkiye ve Dünya egemenlerini bir araya getiriyor.

Kapitalist sermaye birikimi, tarım, gıda, enerji, su başta olmak üzere, yaşam değerlerinin kontrolünün derinleşmesine dayanıyor. Bu zeminler aynı zamanda halkların birbirine düşman edildiği, emeğin ve doğanın değersizleştirildiği, atık ve artık haline getirildiği koşulları da yaratıyor. Dünya bunun en acı sonuçlarını iklim değişikliği ve kuraklık sorunlarıyla yaşıyor.

Bu kapitalist dünyada yoksulların ekmeğe, havaya, suya ve toprağa kavuşması, nitelikli bir eğitim ve

sağlık hakkından yararlanması, kendi geleceklerini kendilerinin kurmasının olanağı bulunmuyor. Bu dünyada suyun, toprağın, havanın özgürleşmesinin, kendi varlıklarını yeniden üretebilmelerinin koşulları yok ediliyor. Bu dünyada binlerce yıllık doğa ve tarih değerlerinin yaşatılmasının, insanların, hayvanların özgürleşmesinin olanağı yok. Bu dünyada, "herkese ihtiyacı kadar, herkesin yeteneğine göre" diyenlere yer yok. Ekmek, su, hava, hürriyet satılık. Bu kapitalist dünyada daha çok savaş, daha çok katliam, daha çok gözyaşı daha fazla otorite, tahakküm, sömürü daha fazla kâr demektir.

Türkiye'de Havalalar, Sular

Dünyayla birlikte Türkiye'yi de tahakkümü altına alan küresel kapitalizm ve liberal-muhafazakâr siyasal rejim, enerji, hava, su, toprak, gıda varlıkları üzerinde şekillenen paylaşım savaşlarını da keskinleştirmekte. Bu varlıkları birer kaynağa ve mala dönüştürüp el koyarak kendi varlığını sürdüren sermaye açısından yeni birikim alanları yaratmak giderek daha fazla zor aygıtını hayata geçirmeye bağlı.

1982 Anayasası sonrasında Türkiye'de hız kazanan özelleştirme politikaları 2000'li yıllarla birlikte yeni bir görünüm kazanmıştır. 1982 Anayasası, kamu varlıklarının özelleştirilmesinin hukuki altyapısına olanak tanıdı. Ancak kamu varlıklarının özelleştirilmesine yaslanarak büyüyen sermaye birikimi tarihsel sınırlarına dayandı. Yeni birikim alanları için mevcut

siyasal yapıyı da içine alacak topyekûn değişimler, bölgeyi de içine alacak bir dönüşüme eşiklik ediyor.

Önümüzdeki yıllarda içinde bulunduğumuz coğrafyada sermayenin yeni birikim alanlarının genetik, biyolojik çeşitlilik, su, orman, toprak, gıda, enerji, hava, olduğu sermayenin yoğunlaştığı alanlardan da anlaşılacaktır. Sermaye, bu alanlarda hukuki olarak tam bir serbestliğe kavuşma ihtiyacı duymaktadır. 2000'li yıllara kadar özelleştirmelerle, ülkeyi borçlandıranların borçları kapatılmaya çalışılmıştır. 2000'li yıllardan itibaren de doğa ve kültür varlıklarının satışı bu borç politikasını yönetmenin, sermaye birikiminin yeni politik müdahale alanıdır.

Son yıllarda hızını arttıran kentsel dönüşüm mantığının arkasında da bu gerçek vardır. Bu gerçek aynı zamanda temel hakları budayan, sağcı ve liberal eğilimini dışa vurmuştur. Bu açıdan 1982 Anayasası'nın mantıki sonuçlarına kavuşturulması gerekmektedir. Bu, 1980'li yıllarda Türkiye'nin devlet politikası olarak yöneldiği neoliberal politikaların mantıksal sonuçlarıdır. Bugün mevcut siyasal ve iktisadi rejimden bir kopuşu değil, sermaye birikimi açısından bir sürekliliği temsil edecek dönüşümler yaşanmaktadır. İçinden geçtiğimiz günlerde yaşanan kriz tartışmaları da bu açıdan değerlendirilmelidir.

Savaş ve sömürüye dayalı bu politik hat, içinden çıkılmaz sorunlarının

çözümünü toplumun sırtına maliyet olarak yıkıyor. Yaşamak hak olmaktan çıkıyor. Esnek üretim, işçileştirme, mülksüzleştirme süreçleri hızlanıyor. Toplumsal hizmetler piyasalaşıyor, her türlü doğa varlığı metalaşiyor. 'Sosyal devlet', 'işletmecî devlet'e dönüşüp, devletin otoriter karakteri daha fazla ön plana çıkarken, Türkiye nüfusunun büyük çoğunluğu da giderek yoksullaşiyor.

Bu yoksullaşma salt ekonomik bir yoksullaşma değil. Üretimin dışına itilen ya da düşük ücretle çalışmak zorunda kalan kitleler siyasal katılım yollarını da yitiriyorlar. Devlet işletmecîye, vatandaş müşteriye dönüştükçe, parlamenter demokrasi ve katılım araçları işlevsizleşiyor; temsili demokrasinin meşruiyet zeminleri yıpranıyor. İhracata dayalı büyüme ve piyasa ekonomisi siyasal karar alma süreçlerini merkezileştirdiği oranda emeği de siyasal katılımın dışına itiyor. Cumhurbaşkanlığı ve 22 Temmuz 2007 genel seçimleri bu çıplak gerçeği bir kez daha göstermiştir. Toplumun büyük bir kesimi için temsili demokrasi, seçimler, oy kullanmanın siyasal katılım açısından herhangi bir karşılığı bulunmamaktadır.

Ortadoğu coğrafyasının yeniden şekillendirilmesinde AKP'nin temsil ettiği İslamcı- muhafazakâr siyasal hatta verilen yeni rol, bölgedeki savaş ve sömürü üzerine kurulu istikrar koşullarını bozacak güçlerin şu ya da bu şekilde kontrol altına alınması, marjinalize edilmesi ve bastırılmasıdır. Bu politikaların

geliştirilmesi için, bir yandan toplumsal barışı bozacak etnik, dini temelli ırkçı hezeyanları daha diri tutmak; diğer yandan sömürü ve savaş karşıtı siyasal ve sosyal hareketleri ise şu ya da bu şekilde geriletme çabaları ortaya çıkmaktadır.

Mart 2009 yerel seçimlerine doğru, savaş koşulları altında yaşama mücadelesi verenleri, temel hak mücadelelerini, siyasal ve toplumsal hareketi zor bir dönem beklemektedir. AKP hükümeti eliyle yürütülen özelleştirme, serbestleştirme politikaları her gün daha büyük bir insan kitlesini yoksullaştırırken, doğa tahribatının boyutlarını da derinleştirmektedir.

Ne Yapmalı, Nasıl Yapmalı?

Ekososyalist Forum tam da bu şartlarda düzenlenmektedir. Başta tarım, enerji, su, gıda, toprak ve havanın özelleştirilmesi, temel hizmetlerin piyasalaştırmasına karşı bir mücadelenin yükseltilmesi zorunluluğu bu süreçte önümüzde durmaktadır.

Varlık koşulu atık ve artık üretmeye dayalı mevcut sistem doğayı ve emeği özgürleştirecek bir yönelim sergileyemez. Bu nedenle sermayenin toplumun ve doğanın var olma zeminlerini yok etmesi karşısında ilk elden söylenecek şey, kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltme zorunluluğudur.

Verilecek mücadelenin kapitalizm karşıtı bir mücadele olduğunu kabul ettiğimiz anda bu mücadelenin

2009 Ocak ayında Brezilya Belem'de gerçekleşecek Ekososyalist Forum için kaleme alınan ikinci manifesto'nun nihai metni **"ekososyalistlerin 'belem' bildirgesi"** adıyla yayımlandı. Bildirgenin taslağı 2007 yılında Paris'te yapılan Ekososyalist Konferans'da seçilen komite (Ian Angus, Joel Kovel, Michael Löwy) tarafından Danielle Follett'in de katkılarıyla hazırlanmış, dünya çapında katkıya açılmış, Ekoloji Kolektifi'nin çağrısı ile düzenlenen ikinci manifesto tartışma toplantılarının sonuçlarında ortaya çıkan eleştiri ve öneriler de nihai metnin hazırlanmasına katkı olarak sunulmuştu. Bildirge Ocak 2009'da Brezilya Belem'de gerçekleşecek Dünya Sosyal Forumu'nda dağıtılacak.

Bildirgeye destek vermek isteyenler isim ve ülkelerini belirttikleri bir e-posta ile ecosocialist@gmail.com adresine başvurabilirler. Destek bildirimlerinin haftalık olarak Türkiye raporu ile Belem'e iletildiği ekososyalist@gmail.com adresi de kullanılabilir.

belem ekososyalist bildirgesi

'Dünya iklim değişikliği nedeniyle bir hummaya yakalanmış durumdadır; hastalık ise kapitalist gelişim modelidir.'
Evo Morales, Bolivya Devlet Başkanı, Eylül 2007

İnsanlığın seçimi

Bugün insanlık katı bir seçimle karşı karşıya: Ya ekososyalizm ya barbarlık.

Artık kapitalizmin, insanlığı ve doğayı bir parazit gibi sömüren bu sistemin barbarlığı konusunda başka kanıtlara gerek yok. Kapitalizmi hareket halinde tutan tek güç, kara geçme ve buna bağlı olarak, sürekli büyüme zorunluluğu. Kapitalizm büyük bir savurganlıkla gereksiz ürünler yaratıyor, çevrenin sınırlı kaynaklarını boşa harcıyor ve geriye sadece zehirler ve çevreyi kirleten ürünler veriyor. Kapitalist sistemde tek başarı ölçüsü, günde, haftada, yılda ne kadar daha fazla satış yapıldığı. Daha fazla satış yapılsın diye, doğrudan insanlara ve doğaya zararı olan, etrafa hastalık yaymadan üretilmesi olanaksız olan, üretimleri esnasında soluduğumuz oksijeni üreten ormanları mahveden, ekosistemleri yok eden, suyumuzu, havamıza ve toprağımıza sanayi atıklarının kanalizasyonu muamelesi yapılmasına neden olan ürünler, büyük miktarlarda ortaya dökülüyor.

Kapitalizmin büyüme gereksinimi, bireysel girişimden, sistemin tümüne kadar, her aşamada karşımıza çıkıyor. Şirketlerin doymak bilmez açlığını bastırmak için, emperyalist yayılım doğaya, ucuz emek gücüne ve yeni pazarlara el atıyor. Kapitalizmin, doğuşundan beri ekolojik tahrip gücü yüksekti, ancak yaşadığımız zamanlarda, dünyaya yönelik bu tahripkar yaklaşım daha da hızlandı. Niceliksel değişim, artık yerini niteliksel dönüşüme bırakıyor ve dünyayı bir yıkılma noktasına, felaketin eşiğine getiriyor. Giderek daha fazla bilimsel araştırma, hava sıcaklığında küçük artışların, dönüşü olmayan ve zıvanadan çıkacak etkilere yol açabileceğine işaret ediyor – örneğin Grönland'daki buz

katmanları hızla eriyebilir, okyanusun altındaki ve sürekli donmuş toprak tabakasında hapsolan metan serbest kalabilir ve felaket boyutlarına dönüşecek bir iklim değişikliği sürecini başlatabilir.

Önlem alınmazsa, küresel ısınma insan, hayvan ve bitki yaşamında mahvedici etkiler gösterecektir. Toplam tahıl üretimi korkunç oranlarda düşecek, büyük ölçekli kıtlıklar baş gösterecektir. Bazı bölgelerde yaşayan insanlar yükselen okyanus seviyelerinden, diğerleri kuraklıktan dolayı göç etmek zorunda kalacak, düzensiz, öngörülmesi imkânsız hava durumları normal hale gelecektir. Hava, su, toprak kısa zamanda zehirle dolacak, sıtma, kolera ve belki daha da ölümcül hastalıklar bütün toplumların en fakir ve en korunmasız insanlarını kasıp kavuracaktır.

Ekolojik krizin etkisi, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yaşayan insanlar tarafından özellikle ağır şekilde hissediliyor ve dünyanın her yerinde yerli halklar, özellikle savunmasız bir konumda. Çevre tahribatı ve iklim değişikliği, zenginlerin fakirlere karşı bir çeşit saldırı eylemi olarak da yorumlanabilir.

Doymak bilmez karları arttırma gereksinimine bağlı olarak yaşadığımız ekolojik yıkım, kapitalizmin kazayla ortaya çıkıveren bir yan etkisi değildir: Bu özellik sistemin dna'sına kazınmış ve reformlarla giderilemez. Kar yönelimli üretimin ufku dardır ve yatırım kararlarını kısa vadeli bir yaklaşımla verir, bu esnada çevrenin sağlığını ve dengesini uzun vadeli bir bakışla dikkate alması olanaksızdır. Sınırsız ekonomik büyüme, sınırlı ve kırılğan ekosistemlerle bir arada var olamaz; ama kapitalist ekonomik sistem

büyüme sınırlarına karşı tahammülsüzdür; sürekli genişleme gereksinimi, "sürdürülebilir gelişme" adına önüne koyulabilecek her çeşit sınırlamayı aşmanın yolunu bulacaktır. İşte bu yüzden, doğası gereği dengeli olamayan kapitalist sistem, bırakın kaotik ve parazitimsi büyümesine bağlı olarak oluşan krizleri gidermeyi, kendi faaliyetlerini düzenlemekten bile acizdir, çünkü bunu yapması için, sürekli birikime sınırlama getirmesi gerekecektir ki, bu da "büyü ya da öl" şiarına göre işleyen bir sistem için, kabul edilmesi olanaksız bir seçenektir.

Kapitalizm baskın sosyal düzen olmaya devam ederse, önümüzdeki en iyi seçenek dayanılmaz iklim koşulları, sosyal krizlerin yoğunlaşması ve sınıf hakimiyetinin en barbarca biçimleri olacaktır. Emperyalist güçler dünyayı giderek eriyen varlıklarının sürekli kontrolünü ele geçirmek için birbirleriyle ve Küresel Güney ile savaşırken, parlak bir gelecek bekleyemeyiz.

En kötü olasılıkla, gezegendeki insan yaşamı sona erebilir.

Kapitalist değişim taktikleri

Atmosferdeki karbondioksitin pervasızca arttırılmaya devam etmesine bağlı olarak bizi bekleyen küresel ısınma felaketi de dahil olmak üzere, önümüzdeki ekolojik çöküşle başa çıkmak için önerilen stratejiler açısından sıkıntı çekmediğimiz ortadadır. Ancak, bu stratejilerin çoğunun ortak noktası, egemen küresel sistem olan kapitalizmin tarafını tutmaları ve bu sistemden faydalananlar tarafından geliştirilmeleri.

Ekolojik krizin sorumlusu olan egemen küresel sistemin, bu kriz üstüne yürütülen tartışmanın kıstaslarını belirlemede şaşılacak bir yan yok, çünkü hem atmosferdeki karbondioksit üreten araçlar, hem de bilgi üretimi araçları kapitalistlerin elinde. Böylece, sistemin politikacıları, bürokratları, ekonomistleri ve profesörleri bitmek

bilmeyen bir öneriler silsilesiyle, pazar mekanizmaları ve dünya ekonomisini yöneten birikim sistemi kesintiye uğramadan, dünyanın maruz kaldığı ekolojik hasarın nasıl tamir edilebileceği konusu üstüne varyasyonlar üretiyor.

Ancak bir insan ikisini birden devam ettiremez; ya doğanın kendisi ya da kapitalizmin kar hırsı. bunlardan birini terketmek gerekecektir ve tarih politika yapanların çoğunun hangi tarafı tercih ettiği konusunda fazla şüpheye yer bırakmamaktadır. kurulu düzenin ekolojik yıkımı durdurabilme kapasitesinden şüphe etmemiz için her çeşit neden mevcut.

Gerçekten de, kozmetik düzeltmelerin ötesinde, son 35 yılın reformları canavarca bir yetersizlikten ötesi olamamıştır. Orada burada, tekil iyileşmeler meydana geldiyse de, sistemin pervasızca genişleme ve kaos içinde kar yapma dürtüsü, bunların olumlu etkisini de silip, götürmüştür.

Bu başarısızlığı bir örnekle gözler önüne serebiliriz: 1997 yılında Kyoto Protokolünün piyasaya çıkmasına rağmen, 21. yüzyılın ilk dört yılında, küresel karbon emisyonları 1990'ların ilk on yılında, her bir yıl başına düşen oranlardan neredeyse üç kat daha fazlaydı

Kyoto iki farklı yöntemle iş görmektedir: Emisyonlarda belli azaltımları tutturabilmek için emisyon ticareti yapmayı sağlayan 'üst sınır ve ticaret' (the cap and trade) sistemi ile sanayileşmiş uluslardaki salınımları dengelemek için Güney yarımkürede gerçekleştirilen Temiz Gelişim Mekanizmaları (CDM) adlı projeler. Bu projelerin her biri, pazar mekanizmalarına dayanılarak geliştirilmiştir. Her şeyden önce, atmosferdeki karbondioksit, küresel ısınmayı yaratan çıkar gruplarının kontrolü altındaki pazar mekanizmalarının kapsamına giren bir meta olmuştur. Çevreyi kirletenler, karbon emisyonlarını azaltmak

zorunda değildir, para üstündeki kontrollerini kullanarak, karbon pazarını kendi amaçları doğrultusunda kullanmalarına izin verilmiş, böylece mahvedici sonuçları olan karbon temelli yakıtların izini sürme hakkını da kaybetmemişlerdir. Üstelik, işbirlikçi hükümetlerce verilebilecek emisyon kredilerinin de bir sınırı dahi yoktur.

Ulaşılan sonuçların doğrulanması ve değerlendirilmesi olanaksız olduğundan, Kyoto düzeni emisyonların kontrol altına alınmasını olanaksız hale getirmenin yanı sıra, her çeşit dolandırıcılık ve kural çiğneme girişimi için de zengin olanaklar sağlamaktadır. Wall Street Journal bile, Mart 2007'de, emisyon ticaretinin "bazı büyük şirketler için iyi bir para kaynağı olacağını, ama bu maskaralığın küresel ısınmaya karşı bir fayda sağlayabileceğine bir an bile inanmamak gerektiğini" yazmıştı.

2007 yılında Bali'deki iklim toplantılarında, ilerideki dönemde daha büyük istismarlara niyetlenenlere kapı iyice açıldı. Bali'de, sorumluluk sahibi iklim bilimcilerin önerdiği, karbon oranlarının büyük oranlarda düşürülmesi (2050 yılına kadar %90) hedefine değinilmedi bile; idari yetkiler Dünya Bankasına bağlı süreçlere devredilerek, Küresel Güney'in halkları, sermayenin insafına terk edildi ve karbon kirliliği yaratmak daha da kolaylaştırıldı.

İnsanlar olarak geleceğimizi sürdürmek, yarınımıza sahip çıkmak için, kaçınılmaz bir dönüşümden geçmek zorundayız. Burada artık, bütün kısmi mücadeleler, kapitalizmin varoluşuna karşı kapsamlı bir mücadelenin bir bileşeni haline gelmektedir. Bu daha kapsamlı mücadele sadece olumsuzlayarak, sadece anti-kapitalist bir duruşla yürütülemez. Bu mücadelenin, yeni bir toplumun habercisi olması, bu yeni toplumu kurması gerekir. Bu toplum, ekososyalist bir toplum olacaktır.

Ekososyalist alternatif

Ekososyalist hareket özelde küresel ısınmanın getirdiği yıkıcı gidişatı ve genelde de kapitalist eko yıkımı durdurmayı ve tersine çevirmeyi, kapitalist sisteme karşı radikal ve uygulanabilir bir alternatif oluşturmayı hedefler.

Ekososyalizm kapitalist/endüstriyel sisteme karşı, toplumsal gereksinimler ve ekolojik denge gibi finansal olmayan kriterler üzerine kurulmuş bir ekonomik politikadan temellenir. Kapitalizmle çelişmeyen "piyasa ekolojisi" ve yeryüzünün doğa varlıklarını ihmal eden "verimlilik yanlısı sosyalizm"e karşı eleştirileri birleştirir. Sosyalizmin rotasını ve amacını ekolojik ve demokratik bir çerçevede yeniden tanımlar.

Bu amaçlar toplumun yatırım ve üretim hedeflerini kolektif olarak belirleyebilmesine ve üretim araçlarının kolektifleştirilmesine olanak tanıyan demokratik planlamayı gerektirir. Yalnızca üretimin ve karar alma süreçlerinin kolektifleşmesi sosyal ve doğal sistemimizin devamı ve dengesi için uzun dönemli perspektifler sunabilir.

Verimlilik ve niceliksel olandan niteliksel olan ekonomik kriterlere geçiş; doğa, üretim ve ekonomik faaliyetlerin hedefleri üzerine yeniden düşünmeyi gerektirir. Ev idaresi, çocuk bakımı, çocuk ve yetişkin eğitimi ve sanat gibi üretken olan ve olmayan, yaratıcı temel insan aktiviteleri ekososyalist ekonominin temel değerleri olacaktır.

Temiz hava, su ve bereketli topraklar ve bunların yanı sıra doğal gıdaya ve yenilenebilir, kirlenmeyen enerji kaynaklarına dünya çapında erişim ekososyalizm tarafından savunulan en temel doğa ve insan haklarıdır.

"Despotik" olmaktan uzak kolektif politikaların oluşturulma süreçleri yerel, bölgesel, ulusal ve uluslararası düzeylerin her birinde toplumsal

özgürlük ve sorumluluklarla tutarlıdır. Bu irade özgürlüğü büyümeye dayalı kapitalist sistemin yabancılaştıran ekonomik "yasaları"ndan kurtulmayı sağlar.

Küresel ısınma ve insan hayatı ve ekolojik yaşamın sürdürülebilmesini tehdit eden diğer tehlikeleri bertaraf etmek için tüm sanayi sektörleri kapatılmalı, küçültülmeli ya da yeniden yapılandırılmalı ve diğer sektörler de tam istihdam yaratacak şekilde geliştirilmelidir. Bu çapta bir radikal dönüşüm üretim araçları üzerinde kolektif bir kontrol ve üretim ve değiş tokuş süreçlerinde demokratik bir planlama olmadan mümkün olamaz. Yatırım ve teknolojik gelişme süreçlerinde demokratik kararlar, toplumların ve doğanın ortak menfaatleri için bankaların ve kapitalist girişimcilerin kontrolünün yerini almalıdır.

Toplumun en çok ezilenleri olan yoksullar ve yerli halklar, ekolojik sürdürülebilir geleneklerin yeniden canlandırılması ve kapitalist sistemin duymadığı seslerini duyurmak için, ekososyalist devrimde bütünüyle yer almalıdır. Küresel Güney'in halkları ve tüm dünyadaki yoksullar kapitalist yıkımın ilk kurbanları olduklarından, onların mücadeleleri ve talepleri ekolojik ve ekonomik olarak sürdürülebilir bir toplumun yaratılmasında bir düzlem tarif etmeye yardımcı olacaktır. Benzer biçimde, cinsiyet eşitliği ekososyalizmin ayrılmaz bir parçasıdır ve kadın hareketleri kapitalist yıkıma karşı en aktif ve sesli muhalefetlerdendir.

Böyle bir süreç, sosyal ve politik yapıların, nüfusun en geniş bölümünün ekososyalist bir programa olan aktif desteğine dayalı devrimci dönüşümü olmadan başlayamaz. Emegün-İşçiler, çiftçiler, topraksızlar ve işsizler- sosyal adalet için mücadelesi çevre hakkı mücadelesinin ayrılmaz parçasıdır. Kapitalizm, toplumsal ve ekolojik

olanı sömüren ve kirleten, doğanın ve emegün düşmanıdır.

Ekososyalizm aşağıdaki alanlarda radikal dönüşümler önerir:

- 1 - enerji sisteminde karbona dayalı yakıtlar ve biyoyakıtların toplumun kontrolündeki temiz enerji kaynakları ile yer değiştirmesi; rüzgar, jeotermal, ve özellikle güneş enerjisi.
- 2 - taşımacılık sisteminde; özel araçların kullanımının sert bir biçimde düşürülüp yerine bedava ve yeterli toplu taşımanın geçirilmesi
- 3 - atığa, eskimeye/demode olmaya, rekabete ve kirletmeye dayalı şu anki üretim, tüketim ve kurulum alışkanlıklarının yalnızca sürdürülebilir ve geri dönüşümlü malların üretilmesi ve yeşil mimarinin geliştirilmesi ile değiştirilmesi
- 4 - gıda üretimi ve dağıtımının yerel gıda güvenliğini mümkün olduğunca koruyarak kirliliğe yol açan endüstriyel tarımın ortadan kaldırılarak sürdürülebilir tarımsal ekosistemler ve toprağın verimliliğinin canlandırılması için etkin çalışma

Yeşil bir sosyalizmi düşlemek ve bunun için mücadele etmek bugün somut ve acil reformlar için mücadele edilmemesi anlamına gelmez. 'Temiz kapitalizm' illüzyonuna kapılmadan, zaman kazanmaya ve baştakilere hükümetler, şirketler, uluslararası kurumlar) temel ancak gerekli bazı değişiklikleri dayatmaya çalışmalıyız:

- sera gazlarının emisyonunda sert ve uygulanabilir azaltım
- temiz enerji kaynaklarının geliştirilmesi
- kapsamlı bir ücretsiz toplu taşıma sisteminin sağlanması
- karayolu taşımacılığının demiryoluna dönüştürülmesi
- kirliliğin bitirilmesine yönelik programların oluşturulması
- nükleer enerji ve savaş harcamalarının bertaraf edilmesi

Bu ve benzeri talepler Seattle'da 1999 yılından beri toplumsal ve çevre hareketlerinin sistem karşıtı ortak bir mücadeleye yakınsanması için çabalayan kararlı yeni bir hareket olan Küresel Adalet hareketi ve Dünya Sosyal Forumları'nın gündemlerinin merkezindedir.

Çevrenin tahribatı konferans salonlarında ve anlaşma müzakereleriyle durdurulmayacak; yalnızca yoğun eylemler bir değişim yaratılabilir. Üçüncü Dünya ve yerli halklar bu mücadelenin, kirleten çokuluslu şirketlerle, zehirli kimyasal tarım ticaretiyle, genetiğiyle oynanmış istilacı tohumlarla ve ac insanların ağızlarındaki tahılı çalıp araba depolarına koyan bio-yakıtlı savaşın ön sıralarındadır. Kuzey ve Güneydeki antikapitalist ekolojik hareketlilik arasındaki dayanışma stratejik önceliktedir. Kent ve kır emekçileri, Küresel Güney ve tüm dünyadaki yerli halklar ekolojik ve toplumsal adaletsizliğe karşı yürütülen bu mücadelenin en ön saflarında sömüren ve kirleten çokuluslulara, zehirleyen ve haklarından mahrum eden işletmelere, yayılan genetiği değiştirilmiş tohumlara, bugünkü gıda krizini derinleştiren biyoyakıtlara karşı kavga vermekteler. Bizler bu toplumsal çevre hareketlerini ilerletmeli ve Kuzey ve Güney'deki antikapitalist ekolojik hareketler arasında birlik kurmalıyız.

Bu Ekososyalist Bildirge eylemliliğe bir çağrıdır. Yöneten sınıflar güçlü, ancak kapitalist sistem kendini finansal ve ideolojik olarak her gün daha çok iflasa sürüklüyor; yarattığı ekonomik, ekolojik, toplumsal, gıda ve diğer krizlerinin üstesinden gelemiyor. Ve radikal karşıt güçler canlı, yaşıyor. Bizler; yerel, bölgesel ve uluslararası tüm düzlemlerde toplumsal ve ekolojik adalet temeline dayalı alternatif bir sistem kurmak için mücadele ediyoruz.

Bildirgenin nihai metninin çevirisi Ekoloji Kolektifi tarafından yapılmıştır. (17 Aralık 2008)

açığa çıktığı bir takım maddi pratiklerin özgüllüklerini de ortaya koymak gerekir. Yoksa tek başına kapitalizm karşıtlığını anlamanın olanağı kalmayacaktır. Bu zorunluluk sermayenin açığa çıkma biçimleriyle ideolojik, teorik ve pratik hesaplaşmayı da zorunlu kılar. Bu hesaplaşma emek mücadelesinin görünümünde cisimleşmektedir. Ekososyalist Forum bu zeminlerin yaratılmasına bir katkı niyetiyle örgütlenmektedir.

Kapitalizmin kırdaki ve kentte yarattığı tahribatın sonuçları geniş halk kesimlerini etkilemektedir. Ancak bu tahribat karşısında nasıl bir politik yönelimle, nasıl bir örgütlenme anlayışı ile nasıl bir dünya istediğimizi ortaya koymak gerekmektedir.

Ekolojist mücadelenin siyasal özneleri olarak ortaya çıkmaya başlayan kır ve kent yoksulları, kadınlar, işçiler, işsizler, mülksüzleşmeye başlayan çiftçiler ve köylülerin ortak bir mücadele zemininde nasıl örgütleneceği sorunu önümüzde durmaktadır. Her şeyden önce kır ve kent emekçilerinin kolektif mücadele birliğini sağlama görevi, emeğin ekoloji mücadelesini yükseltme, çok öznel bir kamusal alan yaratma, bu siyasal öznelerin birbirine bakışımı bir tarzda örgütlenmesi sorumluluğu ve gerekliliği önümüzde durmaktadır.

Siyasal iktidarların politikaları, dünyadaki ve Türkiye'deki genel siyasal durum, tüketim toplumunun alışkanlıkları, modern değer yargıları ve hatta toplumsal kuruluş biçimine kadar genişleyecek bir

hatta geniş bir problemler zinciri karşısında, ekolojik krizi kapitalizm karşıtı bir mücadele ile aşma ufku, politik zeminlerini yaratma konusunda sıkıntılar yaşamaktadır.

Bu açıdan bir dolu sorun yumağı ile karşı karşıya kaldığımız bir çağda, yoksullaştırma ve yağmaya dayalı egemen politikalar, toplumun geniş bir kesimini çırılçıplak bırakmaktadır. Her türlü güvence, dayanışma, yardımlaşma ve siyasal alana katılma olanağını yitirmiş bu toplum kesimleri aynı zamanda yaşama haklarını da yitirmektedirler. Yaşama hakkı bugün bir direnme hakkına dönüşmeye başlamıştır.

Bu açıdan ekolojist sosyalist mücadele, emek eksenli, özyönetim anlayışına dayanan, toplumsal adalet ve eşitlik vurgusunu ön plana çıkartan, kapitalizm karşıtı siyasal hattı bütünlüklü bir tarzda örgütlemeyi başarmalıdır.

Ekolojist - sosyalist mücadele önümüzdeki dönemde kendi toplumsal pratiklerini açığa çıkartmak açısından emek hareketinin içinde ideolojik tahkimat yapma, bu mücadeleyi toplumsal dinamikleriyle buluşturma sorumluluğunu üstlenmek zorundadır. Ekososyalist bir mücadele bu zeminden yükselcektir.

Ekolojik krizin mağdurları olarak ön plana çıkan kitlelere yüzünü dönebilecek, bu kitlelerle ilişki kurabilecek bir dilin yaratılması ilk elden üzerine düşümemiz gereken sorun alanıdır. Politik dilin,

uzmanlaşması, teknikleşmesinden kurtulmak gerekmektedir. Ancak bunu gerçekleştirirken de bir tür ekonomizme bulanmış bir politik dili de yeniden üretme tehlikesinden kurtulmak gerekmektedir.

Bunun için toplumsal mücadelenin kadınların, emeğin ve doğanın özgürleşmesi mücadelesi olduğunu ısrarla vurgulamak gerekir. Bu özgürleşmenin sadece toplumsal bölüşüm ilişkilerinde kurulacak bir eşitlik temelinde değil, toplumun kendi geleceği hakkında karar verebilmesine olanak tanıyan özyönetim tarzlarının örgütlenmesiyle mümkün olacağını göstermemiz gerekmektedir. Toplumun neyi, nasıl, ne kadar, kimin için ve hangi tarzda üretmesi ve tüketmesi gerektiğini sorgulamak bu açıdan oldukça önemlidir.

Kapitalizmin yıkıcılığının, militarist, muhafazakâr ve liberal tarzlarda yeniden hortlatıldığı, kalkınmacı, sivil toplumcu, yönetişimci bakış açılarının ele geçirdiği kamu anlayışının alt üst edilmesi için çok öznel bir kamusal alan ve özyönetim deneyimlerine kapı aralamasını umut ettiğimiz Ekososyalist Forum "bütün mümkünlerin kıyısında" olduğumuzu açığa çıkartacak bir çoğulculuktan beslenmektedir. Ekososyalist Forum enternasyonal deneyimlerin izleğinde, '21. yüzyılda nasıl yaşamalı' sorusuna yanıt arayacaktır. Biz dünyayı ve Türkiye'yi yaşanır kıлма mücadelesi için bir araya geliyoruz. Sorularımızı ve mücadelemizi ortaklaştırmak için sizleri Ekososyalist Forum'da buluşmaya davet ediyoruz.

türkiye ekososyalist forum programı

ANKARA | 21 Aralık 2008

11.00- 11.15

**Dünya Sosyal Forumuna Doğru
“Ekososyalist Manifesto”**

Stefo Benlisoy

11.15-11.30

**Komünist Manifesto’dan
Ekososyalist Manifesto’ya**

Cenk Yiğiter

11.30-11.45

**Avrupa Sosyal Forumu’nun
Deneyimleri**

Gökçen Özdemir

11.45-12.00

Avrupa Sosyal Forumu ve Türkiye

Fatih Söyler

12.00-12.15 Ara

12.15-12.30

Kriz Çağında Dünyayı Kazanmak

Yılmaz Kilim

12.30-12.45

**Kentsizlerin Kentinde Eşitlik ve
Özgürlük**

Ceren Gamze Yaşar

12.45.-13.00

**Sağlığın ve Tıbbın
Toplumsallaştırılması**

Kızılca Yürür

13.00-13.45 Ara: Öğle Yemeği

14.00-14.15

**Ataerkil ve Cinsiyetçi Yarılmaya
Karşı Mücadele**

Ecehan Balta

14.15-15.00

Ütopyalar, Topluluklar ve Gelecek

Ayhan Yalçinkaya

15.00.-18.00

**FORUM: Ekososyalist Bir
Gelecek İçin Nasıl Bir Üretim
Nasıl Bir Yönetim**

YER: Ankara Barosu

ABEM Toplantı Salonu

**İhlamur Sokak No: 1 Kızılay / ANKARA
(Danıştay Karşısı)**

SAAT: 11.00.-18.00

I ankara 21 aralık 2008

barbarlığa karşı ekososyalist forum

İSTANBUL | 10 Ocak 2009

10.00-10.15

Dünya Sosyal Forumu ve Toplumsal Mücadeleler

Fırat Genç

10.15-10.30

Kır ve Kent Çelişkisine Karşı Emek Eksenli Ekolojist Bir Politika

Fevzi Özlüer

10.30-10.45

Nükleer Santrallere Karşı Mücadele ve Nasıl Bir Enerji

Zeki Karataş

10.45-11.00

Gıda Egemenliği ve GDO Karşısı Mücadele

Arca Atay

11.00-11.15 Ara

11.15-11.30

Finansal Kapitalizm Çağında "Altın"

Muammer Sakaryalı

11.30- 11.45

Yirmibirinci Yüzyılda Su

Ahmet Atalık

11.45-12.00

Enternasyonel Bir Hukuk: Ortak Miras

Ilgın Özkaya

12.00-12.15

Şirketlerin Hukuku

Arif Ali Cangı

12.15-12.30

Kırda Direniş İçin Sendikalaşma

Abdullah Aysu

12.30-13.00

Ekolojik Yaşam İçin Ortak Üreticiler Toplumu

Berin Ertürk

13.00-14.00 Ara: Öğle Yemeği

14.00-17.00

FORUM: Ekososyalist Bir Gelecek İçin Nasıl Bir Üretim Nasıl Bir Yönetim

**YER: TMMOB Makina Mühendisleri Odası
Katip Mustafa Çelebi Mahallesi,
İpek Sk. No: 13 Beyoğlu - İstanbul**

SAAT: 10.00.-17.00

ekolojikolektifi
www.ekolojistler.org